

Breu història del col·legi Tecla Sala (1957-2007)

Berta L. Pichel Blanco

Professora de l'escola Tecla Sala

1. ELS ORÍGENS

Peça clau en la fundació de l'escola fou l'empresària tèxtil, originària de Roda de Ter, Tecla Sala Miralpeix la qual, juntament amb el seu marit –Joan Riera Sala– havien comprat, l'any 1913, la fàbrica de filatures homònima.

Al maig de l'any 1954, l'Ajuntament de la ciutat de l'Hospitalet la va nomenar filla adoptiva i li va lliurar la Medalla d'or de la ciutat. La institució municipal li mostrava el seu agraïment *"Por los méritos contraídos por su reiterada, callada, humanitaria y cristiana labor, tanto en el campo benéfico como cultural"* (Butlletí Municipal).

La seva tasca de mecenatge s'arrelava en la seva profunda religiositat. L'empresària va donar suport a múltiples iniciatives culturals, les quals, a la nostra ciutat, es van manifestar amb la seva cooperació en la reconstrucció de l'església de Santa Eulàlia de Mèrida, amb la cessió dels terrenys de l'Estadi Municipal del club de futbol de la ciutat i amb el finançament de la construcció de la nostra escola.

Cap a la meitat dels anys 50, la situació escolar de la ciutat reclamava intervencions urgents. Francisco Ivern afirma que *"basant-se en estimacions optimistes es pot afirmar que a l'Hospitalet dels nois d'entre 5-14 anys un mínim del 35-40% no reben instrucció de cap classe"*.

Els dos alcaldes que van dirigir la ciutat cap a la meitat dels cinquanta, coincidint amb la fundació del centre, foren Josep Tayà Solanes i Ramon Solanich Riera, nebot de la Sra. Tecla Sala. Tots dos personatges, juntament amb mossèn Josep Homar i Duran —rector de la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida— i la mateixa Tecla Sala —representada especialment pel seu fill Rossend— van fer possible la construcció de l'escola. D'acord amb els desitjos de tots plegats, aquest centre escolar havia de facilitar la formació acadèmica i religiosa dels nois de l'Hospitalet. De fet, l'ensenyament religiós de les noies es trobava ja representat pel Col·legi Nostra Senyora de Fàtima de l'orde religiós de les Franciscanes.

L'Ajuntament va cedir els terrenys necessaris per a la construcció de l'escola, alhora que la senyora Tecla Sala en finançava la construcció. L'escola passava a dependre de

La Sra. Tecla Sala, mecenades de l'escola, i el seu fill, Pau, a Montserrat. Pau va ser un dels fundadors d'Òmnium Cultural, entitat que promou l'ús de la llengua catalana i de la identitat nacional. (Foto cedida per Anni Boatella, néta de la Sra. Tecla Sala)

la Parròquia de Santa Eulàlia de Mèrida i es nomenava una *Junta* o *Patronato* per tal de "*construir, protegir y conservar*" el col·legi. Presidia aquest organisme el rector de la Parròquia, càrrec que aleshores ocupava mossèn Homar, i en formaven part Ramon Oliveres, Gonzalo Oliveros, Antoni Carbonell i Jaume Coromines.

L'edifici central del centre fou dissenyat per l'arquitecte Manuel Puig i Janer —el mateix que va construir la casa Martí Ventosa al passeig Joan de Borbó, 22-23—, important arquitecte de l'època que practicava un estil eclèctic i que, segons les seves paraules, va planificar un edifici "*sólido y soleado, pero de líneas sencillas, dentro de las orientaciones modernas*". Considerava que 450 alumnes podien ser atesos "*holgadamente*" en aquest recinte partint d'un càlcul de 40 per classe.

El Patronat va establir un conveni de col·laboració amb l'orde religiós dels Missioners del Sagrat Cor, que ja regentaven a la ciutat de Barcelona un centre escolar —el Col·legi San Miguel— alhora que acabaven de fundar a la ciutat de Pontevedra un altre centre important —el Corazón de Jesús. El mossèn encarregat de posar en marxa el primer curs escolar del Col·legi Tecla Sala fou el pare Ildefonso Rodríguez, que esdevingué el primer director del centre.

La inauguració de l'escola —el 5 d'octubre de l'any 1957— va comptar amb la presència de l'alcalde de la ciutat —Ramon Solanich— i de l'arquebisbe de Barcelona —monsenyor Modrego—, que dies abans havia inaugurat el Camp Nou.

2. EVOLUCIÓ HISTÒRICA

2.1. L'edifici central (1957-1972)

Al llarg d'aquests primers 15 anys, el desenvolupament acadèmic del Tecla Sala va girar al voltant d'aquest únic edifici central.

L'escola tirà endavant diferents projectes d'acord amb els diversos plans d'educació de l'època. La *Ley de instrucción primaria* de l'any 1945 i la *Ley de ordenación de las enseñanzas medias* del 1953, complementada amb noves disposicions el 1957, marquen les línies fonamentals de l'ensenyament d'aquest primer franquisme.

Aquesta legislació preveia una primera fase d'educació "*obligatoria y gratuita*" dels 6 als 12 anys —ampliada fins als 14 l'any 64—, però amb separació de sexes.

L'ensenyament mitjà no obligatori preveia un *batxillerat elemental* de 10 a 14 anys, que s'iniciava amb un examen d'ingrés —no abans dels 10 anys— i es tancava amb una prova final —una vegada aprovats els quatre cursos— coneguda com a revàlida elemental. Amb posterioritat, l'alumne podia cursar l'anomenat *batxillerat superior* —de dos anys— amb elecció de ciències o lletres i una nova revàlida final. L'accés a la Universitat només s'aconseguia cursant un nou curs *preuniversitari* —curs conegut popularment com el PREU—; un cop superat, l'alumne es presentava a les proves de Selectivitat. D'acord amb aquesta legislació, el Col·legi Tecla Sala inicià la seva trajectòria com a escola d'*ensenyament primari* alhora que va obtenir permís de la Universitat de Barcelona per impartir ensenyaments comercials. Però l'estructura acadèmica es configura al llarg dels 60 introduint, als inicis d'aquesta dècada, el *batxillerat elemental* i, a la fi dels seixanta, el *batxillerat superior*.

L'augment de l'alumnat fou continu com a conseqüència de la intensificació del procés migratori, del *boom* demogràfic del període i del prestigi acadèmic del centre. Els diferents directors d'aquesta època —P. Rodríguez, P. Luciano, P. Vázquez i P. Cao— van gestionar un centre amb un intens creixement de l'alumnat, que va passar dels 85 alumnes del curs 1957-1958 als 611 el curs 1971-1972.

L'escola s'adaptava a un espectacular procés de creixement demogràfic de l'Hospitalet, alhora que es produïa un canvi dramàtic de la fesomia de la ciutat motivat per un fenomen d'urbanització intens i anàrquic.

Al centre estudiaven nois de diferents zones: el Centre, Sant Josep, Santa Eulàlia, Pumbilla Cases, Bellvitge, Sanfeliu, la Florida, la Torrassa, i d'altres municipis com Esplugues, Cornellà, Sant Boi...

La manca d'escoles esdevenia una realitat dramàtica i, com a conseqüència, s'evidenciava la massificació de les aules, que sovint superaven amb escreix els 50 alumnes.

Al llarg d'aquest primer període, cal destacar la personalitat del pare Luciano Díaz Fernández, el qual va dirigir l'escola del 1959 al 1965. Hi va continuar la tasca ini-

Hoquei sobre patins al pati (1960). Arxiu Tecla Sala

ciada pel pare Rodríguez, que es basava en la combinació d'activitats escolars i extraescolars.

L'escola impartia ensenyament primari i batxillerat elemental. Les classes comptaven amb personal docent religiós i laic i, d'acord amb els pressupostos pedagògics de l'època, dominaven els aspectes teòrics i la classe magistral. Es valorava força la disciplina, els nois "indisciplinats" eren castigats i s'ampliava la seva jornada acadèmica amb hores suplementàries. Els anomenats *volantes* —missives especials enviades a les famílies— permetien als pares conèixer l'evolució disciplinària del seu fill. La puntualitat es considerava fonamental i l'alumnat pujava i baixava de les classes en fila, en silenci i en ordre. El model *militar* s'imposava a l'educació.

Les activitats extraescolars es relacionaven amb el món religiós, esportiu i cultural. Les primeres s'emmarcaven en la celebració de festivitats religioses —*Mes de Maria* (al maig), festivitat de Sant Tomàs d'Aquino, *Día de la Madre* (festivitat de la Immaculada), *Día del Padre* (Festivitat de Sant Josep), Domund... Destacaven, especialment, les primeres comunions dels nois de l'escola a la Parròquia de Sta. Eulàlia de Mèrida. Famílies, nois i religiosos —tant els missioners com mossèn Homar— valoraven força aquests actes.

Agradaven especialment als alumnes les activitats esportives i culturals. El pati de l'escola esdevingué el lloc que possibilitava als nois desenvolupar activitats físiques. *Mens sana in corpore sano*—la cita del poeta llatí Juvenal— resumia la pedagogia que

El curs 1980-1981, els nois de l'escola van fer una sortida molt recordada a Andorra. (Arxiu fotogràfic Escola Tecla Sala)

valoraven els capellans: l'esport permetia el desenvolupament equilibrat del cos, enfortia la ment, l'ànima i la virtut. Les demostracions de gimnàstica al pati —amb assistència de les famílies— eren molt normals, seguint el model del Frente de Juventudes; els partits de vòlei, d'handbol, de bàsquet —els equips participaven en els campionats de Catalunya—, de futbol —esport que entusiasmava la majoria i en el qual participaven també els capellans— d'hoquei sobre patins i, fins i tot, de minigolf. Aquestes activitats es desenvolupaven també fora del recinte escolar i, a més, es participava en campionats, marxes, curses de bicicletes... Al començament dels seixanta, el mossèn basc pare Gurriarán va organitzar, sota el mecenatge de la Sra. Tecla Sala, els scouts "Exploradores Tecla Sala". D'aquesta manera s'incentivaven les activitats lúdiques a l'aire lliure i es fomentava l'esperit d'equip i de servei.

També es va donar gran importància a les sortides fora de l'escola. Alguns exemples foren la visita a la fàbrica Coca-Cola, que elaborava la famosa beguda que competia amb les begudes tradicionals com la gasosa o la llimonada; van conèixer la seu de TVE a Catalunya —els estudis Miramar—, on Juan Viñas presentava el programa infantil *Día de Fiesta* amb la ventríloqua Herta Frankel; i es feien excursions a la Costa Brava, a Montserrat, a Andorra...

També es van mimar, especialment, les activitats artístiques. El teatre com a forma de comunicació i expressió amb diferents obres d'estil tradicional que es representaven al Nadal, el dia de la Mare o al final de curs; la literatura es cultivava força, tant pel que feia a concursos literaris com a recitals diversos; la música, amb la preparació de

festivals on els alumnes tocaven instruments diferents —especialment l'harmònica i la guitarra—, alhora que el senyor Santarrosa fundava, cap a la fi dels seixanta, la Rondalla Tecla Sala.

Tot i això, el moment més esperat pels alumnes potser era el Festival de fi de curs. Davant la creixent manca d'espai, el Saló d'actes va desaparèixer reconvertit en diferents aules. A partir d'aleshores, els festivals de fi de curs es van celebrar al Cinema Rambla. Allà acudien les famílies, els nois interpretaven números diversos i el director —acompanyat pel senyor Oliveres, mossèn Homar, algun representant dels professors— lliurava els diplomes als alumnes més destacats acadèmicament.

2.2. L'ampliació de l'edifici Tecla i l'última fase dels MSC (1972-1992)

L'escola, al llarg d'aquestes dues dècades, va viure un important procés de transformació que reflectia, alhora, els canvis que vivia el país. Aquestes transformacions van condicionar el desenvolupament de la vida escolar, tot i que algunes ja s'havien iniciat als seixanta, entre les quals cal destacar el Concili Vaticà II i la fase tecnocràtica del Règim, que va possibilitar el creixement econòmic i els canvis socials.

La dècada dels 70 s'obria amb la nova *Ley General de Educación* del ministre Villar Palasí, que implantava l'ensenyament obligatori fins als 14 anys (EGB), el BUP (batxillerat unificat polivalent) de tres cursos i el COU (curs d'orientació universitària) que possibilitava l'accés a la Universitat, previ examen de Selectivitat. La crisi final del règim es va evidenciar encara més al llarg de la dècada amb l'atemptat contra Carrero Blanco (1973), amb una profunda crisi econòmica i amb la mateixa mort de Franco (1975), la qual inaugurava una nova època de restauració monàrquica en la persona de Joan Carles I. El recobriment del sistema democràtic possibilità l'elaboració d'un nou Estatut (1979), que va permetre la recuperació dels drets històrics de Catalunya i l'inici del procés de normalització de la llengua catalana.

Quatre directors van tancar aquesta darrera fase de la presència dels missioners del Sagrat Cor a l'escola: el pare Cao, el pare Àngel, el pare Manolo i el pare Riera.

Per la seva transcendència, cal destacar les legislatures del pare Antonio Cao (1968-1974) i del pare Manolo Barahona (1977-1983).

La transició entre aquestes dues fases de presència dels missioners a l'escola correspon als temps de direcció del pare Cao (1968-1974). Aquesta etapa està condicionada per diferents factors:

1. L'Hospitalet va tenir un creixement demogràfic espectacular i es va posicionar com la desena ciutat més poblada d'Espanya, amb gairebé 242.000 habitants (1970).
2. L'edifici central del Tecla Sala quedava petit. La capacitat de l'escola restava insuficient. De fet, s'havia planificat per a 450 alumnes —amb una mitjana de 40 nois per aula—, però ja al curs 1968-1969, primer del pare Cao com a director, l'escola en comptava ja 544. Hi havia manca de cen-

tres i la demanda de places escolars era intensa i continuada.

3. Davant el gran nombre de sol·licituds, al llarg d'aquest curs, l'escola va començar a impartir classes de batxillerat superior.

4. La promulgació de la nova *Ley general de Educación* (1970) preveia l'ampliació de l'ensenyament obligatori als 14 anys, l'EGB; el BUP, de tres anys, i un curs de COU. L'escola s'havia d'adaptar als nous canvis.

Davant aquests reptes, el pare Cao va engegar el procés d'ampliació de l'escola. Les dificultats eren grans, ja que es necessitava un solar més extens per escometre l'obra, alhora que un important suport econòmic. El centre no podia comptar ja amb el mecenatge de la senyora Tecla Sala —que moriria precisament en aquesta legislatura del pare Cao (1973)— ni amb el suport de la Comunitat dels Missioners del Sagrat Cor, a causa que l'escola —contràriament a uns altres centres escolars— no era propietat de l'orde religiós.

Aquests dos entrebancs van ser superats pel nou director amb imaginació, esforç i evident esperit empresarial, i amb la col·laboració de diferents persones.

El primer problema era aconseguir l'espai necessari per a la construcció de dos nous edificis: un que, juntament amb l'edifici central, albergués els nois dels parvularis i la nova EGB, i un altre que havia d'acollir l'alumnat de BUP i de COU. La qüestió era complexa, ja que l'ampliació es va dissenyar cap als carrers Tecla Sala i Joan Pallarès. La primera només ofería la dificultat de legalitzar la cessió de terreny que havia fet l'A-juntament en la fase anterior. Aquesta legalització-compra va comptar amb el suport de mossèn Puigbó, rector de la Parròquia Santa Eulàlia de Mèrida, propietària de l'escola, i del mateix consistori, encapçalat per l'alcalde Josep Maties d'Espanya Muntadas, artífex del boom urbanístic dels seixanta-setanta a la ciutat de l'Hospitalet. Pel que fa a l'ampliació cap a Joan Pallarès, es va comptar amb el suport del Sr. Carrillo, petit constructor que tenia els seus fills a l'escola. El nou solar serà fruit de donacions —com la del senyor Carbonell— i la compra-permuta o bé indemnitzacions a propietaris d'uns altres edificis.

El finançament es va resoldre mitjançant la concessió d'un crèdit per part de l'Institut de Crèdit Oficial, prèvia declaració "d'obra d'interès social". Un altre somni del pare Cao era construir una piscina sota el pati de l'escola, tasca plena de dificultats i que mai va poder dur a terme.

Sota la direcció del pare Manolo (1977-1983) l'escola va viure grans canvis. De fet, també el país havia iniciat una etapa de grans transformacions: la seva arribada —l'any 1977— coincidía amb un període històricament "mogut". El juny d'aquest any es van celebrar les primeres eleccions democràtiques des de la República; l'any 1979, les eleccions municipals democratitzaven els ajuntaments i l'esquerra guanyava a l'Hospitalet i el líder del PSC —Ignacio Pujana— assolía l'alcaldia; l'abril del 1980, se celebraven les eleccions autonòmiques a Catalunya i Jordi Pujol iniciava el seu llarg període com a president de la Generalitat (1980-2003); l'octubre del 1982, el PSOE guanyava

les eleccions generals per majoria absoluta i el seu secretari general —Felipe González— va iniciar una llarga etapa de govern dels socialistes (1982-1996).

A partir dels 70, doncs, la posada en marxa dels nous edificis havia possibilitat la duplicació del nombre d'alumnes al llarg de la legislatura del pare Cao (1968: 544 alumnes / 1974: 1.028 alumnes).

La *Ley general de Educación* (1970) propiciava la creació d'associacions de pares (APA). Aquests organismes van permetre la participació dels pares en la vida escolar i es van convertir en elements dinamitzadors dels centres. La primera APA de l'escola Tecla Sala es va fundar sota la direcció del pare Àngel i, a partir del 1975, va començar a organitzar diverses conferències. Fins a l'actualitat les successives APA han comptat amb els següents presidents: Francisco Javier García, Tomàs Company, Francisco Sonsona, Lluís Pañella, Jesús González, Ismael Adell, Asensi Montoya, Joan Munné i Jordi García.

De manera esglaonada es va anar introduint la coeducació. El procés s'inicia els cursos 1971-1972 amb el COU i, posteriorment, s'implanta al BUP. El creixement d'alumnat va continuar al llarg de la dècada dels 90, però a un ritme menor. La crisi econòmica, a partir de l'any 1973, juntament amb la situació política, es va deixar sentir. Tot i això, quan els capellans van abandonar l'escola (1992) el Tecla comptava amb una població escolar de 1.229 nois i noies. La nova llei d'educació —LOGSE— marcaria la fase següent.

L'adequació de l'escola a aquesta realitat va assentar les bases de noves transformacions. Al llarg del curs 1971-1972 es fundava la *Coral Tecla Sala*. Fou el pare Cao qui va encomanar al professor Andrés Sánchez que la posés en marxa. D'aquesta manera, l'escola continuava atorgant gran importància a l'educació musical com un important recurs potenciador de la participació, la cultura i la sensibilitat. Al llarg dels seus gairebé quaranta anys de vida fins ara ha obtingut nombrosos èxits. També els esports —especialment el bàsquet i el futbol— van rebre una nova embranzida sota la direcció del pare Manolo. El 12 de setembre de l'any 1977 es va constituir la primera *Junta directiva del Bàsquet Club Tecla Sala*, sota la presidència de Domènec Capdevila. Els èxits aconseguits han convertit aquest esport en tot un referent important de l'escola i de la mateixa ciutat de l'Hospitalet. Coincidint amb l'últim curs de la presència dels missioners, es publicava el primer número la Revista Bàsquet Tecla Sala i començaven les jornades premini de bàsquet per als més petits.

La llarga tradició de futbol continuaria sota la coordinació —a partir del 79— del professor Emilio i es formalitzara quan el pare Manolo n'encarrega l'oficialització al Sr. Bonet i, així, coincidint amb els mundials de futbol que es van celebrar aquell any a Espanya, va néixer el *Tecla Sala 82*. El futbol es va popularitzar força, amb partits entre alumnes, alumnes i professors, alumnes professors-pares...

També la natació es va convertir en una activitat escolar obligatòria a partir del curs 1979-1980 per als alumnes de 1r. a 5è. d'EGB. Pel que fa al teatre, cal destacar l'èxit

que els alumnes de COU del curs 1978-1979 van obtenir amb la representació *Jesucrist Superstar*, versió de l'òpera rock que a Espanya havia portat a l'escena Camilo Sesto. L'activitat teatral es va complementar amb la recuperació —a partir de l'any 1982— del *pessebrisme*, dels festivals de Nadal, dels festivals infantils i de BUP i COU. Aquesta nova fase es va iniciar l'any 1977 sota la coordinació de la professora Asun Abad. L'èxit d'aquests festivals va dinamitzar força la vida escolar, amb la participació de tota la comunitat educativa. El punt culminant d'aquestes activitats va coincidir amb la celebració del 25è. aniversari de l'escola al llarg del curs 1982-1983.

L'arribada del pare Manolo a l'escola va comportar també la posada en marxa de *convivències* destinades —en principi— als alumnes de BUP i COU i —posteriorment— ampliades als alumnes del segon cicle d'EGB. L'origen de la *Comunitat Juvenil* cal situar-lo al Nadal de 1978, després d'una excursió a Bruguera dels alumnes de 3r. de BUP. La Comunitat esdevingué el lloc de trobada de molts joves de l'escola, alumnes i exalumnes. Dirigida pel mateix pare Manolo, va comptar amb el suport del pare Benjamín i del pare Gárate. Els diferents grups de la *Comunitat* participaven en camps de treball, jornades de pregària i reflexió, ajuda al psiquiàtric de Sant Boi i Sant Joan de Déu, convivències a Bruguera, Tiana o Canet i participació en trobades amb d'altres moviments cristians...

La marxa dels missioners del Sagrat Cor originà tensions importants entre la comunitat educativa i va marcar un abans i un després pel que fa al funcionament de l'escola.

2.3. Nous reptes: les fusions i el Tecla Sala dels tres edificis (1992-2010)

Aquesta darrera fase de la història del Tecla Sala s'ha d'emmarcar dins d'un nou context, tant pel que fa als canvis del sistema educatiu com a la gestió de l'escola.

La nova llei d'educació —la LOGSE (1990), complementada amb posterioritat per la Llei orgànica d'educació (2006)— estableix les bases de l'ensenyament espanyol de les dues últimes dècades. L'escola va haver d'adaptar-se als canvis d'uns plans que implantaven un període d'educació primària dels 6 als 12 anys —posteriorment l'educació infantil es regularitzava a partir dels 3 anys—, que allargaven l'educació secundària obligatòria (ESO) als 16 anys i que es completaven amb dos cursos de batxillerat amb diferents modalitats.

Aquestes novetats educatives es produïen en un context de canvi dels gestors del centre. L'orde religiós dels missioners del Sagrat Cor traspassava l'administració de l'escola a la Parròquia i, de retruc, al bisbat de Barcelona. A partir d'aleshores, la FEP (Fundació per a les Escoles Parroquials), institució depenent del mateix bisbat, va gestionar el centre. La mateixa institució va designar els seus representants a l'escola: Andrés Sanz (1992-1994) i Francisco Rubio (1994-2002). A partir de llavors, aquesta representativitat ha recaigut en el director de l'escola.

Coincidint amb l'últim curs dels missioners, el professor Josep M. Coma esdevingué cap d'estudis. Quan els capellans es van retirar, la FEP el va designar director del

Obertura 50è aniversari a la plaça de l'Ajuntament (novembre 2008). Arxiu Tecla Sala

centre, càrrec que ocupa encara en l'actualitat. Sota la seva direcció l'escola va haver d'assolir nous reptes.

Els requisits de la LOGSE, juntament amb el desig que el Tecla continués com a centre de referència a l'Hospitalet, van fer necessària una nova ampliació de l'escola. El mateix any 1992 es produïa la fusió amb el Parvulari Santa Eulàlia, fet que va permetre la duplicació dels cursos P3, P4 i P5. Tres anys després, es completava el procés amb la fusió amb el Col·legi Nostra Senyora de Fàtima. D'aquesta manera el "nou" Tecla arribava al màxim històric pel que feia al nombre d'alumnes, amb 1.564 nois i noies i quedava estructurat en tres edificis: parvulari, a la rambla Just Oliveras; Fàtima, al carrer de Baró de Maldà i Tecla Sala, al carrer del mateix nom.

Cap a la fi dels noranta, s'implantava el segon cicle d'ESO i el BUP era suplantat pels nous batxillerats. El Tecla Sala va començar com a escola masculina i fou als noranta quan va culminar el procés de coeducació a tots els nivells.

Les activitats extraescolars —esportives i culturals— continuaven presents en el nostre programa educatiu.

Pel que fa al bàsquet es van inaugurar els *campus*, que incentivaven la seva pràctica en plena natura; es va instaurar el Memorial Pau Balaguer amb la celebració de torneigs; l'equip infantil aconseguia el campionat d'Espanya; el bàsquet sènior aconse-

guia pujar a la categoria de tercera catalana i, finalment, els seus mèrits van ser reconeguts amb la *Distinció ciutadana* que li va atorgar el consistori municipal. També van néixer els primers equips de bàsquet i de futbol femenins.

Hi continuaren presents els festivals infantils, alhora que es van recuperar activitats culturals tradicionals com els Jocs Florals, la festa de *La castanyera*, el Carnaval...

Al llarg del curs 2008-2009 el Tecla Sala va celebrar el seu 50è. aniversari amb diferents actes commemoratius, amb la presència de les màximes autoritats municipals. En la inauguració dels actes, l'alcaldesa, Núria Marín, va lliurar al Col·legi Tecla Sala *L'Acollidora*, símbol de la ciutat.

Aquesta celebració ens va permetre conèixer una mica més el nostre passat i ens va ajudar a valorar-lo mitjançant una exposició important, sobre l'escola i la ciutat, preparada per la professora Berta Pichel i els seus fills. Aquesta exposició va tenir la seu al Museu d'Història de l'Hospitalet i va comptar amb la presència del pare Manolo —director del 25è. aniversari— i altres missioners, i de diversos néts de la Sra. Tecla Sala, els quals també van cedir diversos objectes personals.

D'altra banda, es van sumar a la celebració dos artistes prou reconeguts: Pilarín Bayés, que va crear un dibuix específic, i el Sr. Jordi Serra, dissenyador del *mug* commemoratiu i d'una placa exclusiva.

Després d'haver adaptat durant els darrers anys la pràctica docent als canvis importants que s'han produït, amb la introducció de tècniques docents com els aprenentatges primerencs, en el moment actual l'escola està tirant endavant altres reptes importants: l'aposta continuada pel manteniment d'una educació integral que combini l'evolució intel·lectual amb la personal i social del nostre alumnat, el desenvolupament d'estratègies que possibilitin la integració dels nous nens o la implementació de les noves tecnologies, tant com a mitjà d'ensenyament-aprenentatge com de contingut curricular. D'altra banda, l'escola està més arrelada al barri que mai.

BIBLIOGRAFIA

BUTLLETÍ D'INFORMACIÓ MUNICIPAL. Any 1, 2n Trimestre, 1954, núm. 2.

IVERN, Francisco. *Hospitalet de Llobregat. Municipio suburbano*. CEL'H. Barcelona, 1960.

ARXIU DE L'ESCOLA TECLA SALA. Documents diversos.

ENTREVISTES amb el pare Àngel, el pare Cao, el pare Manolo i Josep M. Coma. Nov. 2008 - febrer 2009.